

37. fejezet - Okklumencia

Lzen az éjjelen Harry ismét álmódott.

„... sorban állt a kviddics pálya szélén, izgalomtól izzadó tenyerével egy rozszant iskolai seprű nyelét markolva.

A lelátók egy része zsúfolva volt zöld-ezüst sálas, kígyós címert viselő diákokkal. A Mardekár csapatának kviddics válogatása volt. Annyira várta ezt a napot, most mégis nagyon feszült volt. Nem gondolta, hogy itt lesz a diákok nagy része, elfoglalva a többi lelátó első sorait is. Azt pedig végképp nem sejtette, hogy a háza elleni hadjárat keretében Potter, Black, Pettigrew, - akik kezdetől foga gyűlölték őt -, valamint az őket árnyékként követő, ám halk szavú Lupin, a három másik ház diákjait felhervélve vonulnak fel a nagy eseményre.

Ahányszor egy próbálkozó a levegőbe emelkedett, harsányan felhangzott a gúnyolódás, a röhögés és a vihorászás, ami azonnal megtette a hatását: Mindannyian alapvető hibákat vétettek, sőt néhányan még egyetlen kört sem tudtak megtenni a pálya felett.

Ő volt az utolsó a sorban, és ahogy közeledett a pillanat, már egyáltalán nem várta, hogy sorra kerüljön. Szeme sarkából sikerült észrevétlenül végigpásztáznia a báméskodók sorait, és megkönnyebbülten konstataálta, hogy Lily Evans nem látja közöttük.

A griffendéles lány mardekáros mivolta ellenére is láthatóan szívesen dolgozott vele párban bájitaltan órán, ami újabb ürrüget adott rá Potternek és barátainak, hogy rendszeresen belekössenek. Természetesen legtöbbször akkor tették ezt, amikor teljesen egyedül, tanúk nélkül alázhatták meg, vagy éppen ellenkezőleg, ha az összes diák, de legalábbis a griffendéles lányok előtt hozhatták kellemetlen helyzetbe.

Hátat fordított a nézőknek, és igyekezett a sorban álló diákok mögött fedezéket keresni, hogy amíg lehet, ne kerüljön a gúnyolódás középpontjába. Amikor végre rákerült a sor, nyomban felhangzott a neki szánt kiáltozás.

- Nahát! Mit keres itt Pipogyusz? - kiáltotta harsány hangon Black.

- Remélem, nem fogó akar lenni, hisz nem is láthatja a cikeszt a nagy, kampós orrától! - kontrázott rá Potter.

- Szerintem a zsirosan lógó haja az, amitől nem látja még a pályát sem! - felelte fintorogva társa, mögöttük pedig hangos röhögéssel jelezte egyetértését Pettigrew.

- Tíz csoki béka kártyát teszek rá, hogy nem tud megülni egy seprűt - hallatszott ismét Potter hangja.

- Egy ilyen rozoga iskolai példánnyal még akkor sem lenne esélye, ha rajta tudna maradni...

- Sajnos nincs, aki állná a fogadást, annyira szerencsétlenül fest...

Az egész lelátó dőlt a nevetéstől.

Megpróbálta kivonni magát a hangok hatása alól. Összeszedte bátorságát, és felült a kopottas seprűre. Könnyed mozdulattal a levegőbe emelkedett, és az utasítás szerint szabályosan leírt egy kört a pálya fölött. Mindvégig mozdulataira koncentrált, mégsem kerülte el figyelmét a csapatkapitány meglepetten felvont szemöldöke.

Belsőjét büszkeség töltötte el. A tanuláson kívül egyetlen dolog létezett, melyben más gyerekekhez hasonlóan felhőtlen örömet lelte: a repülés. Nem hiába gyakorolt annyit odakint éjszakánként, mióta előző évben megtudta, hogy Pottert östehetségnek kiáltották ki, és csak a korhatár miatt nem lehetett eddig a csapat tagja.

Kissé feszülten, de teljesen magabiztosan ülte meg a seprűt. Cikázva haladt a gyűrűket tartó oszlopok között, és az sem okozott neki gondot, amikor valaki ráküldte lenről a gurkót. Pontosán kimért mozdulattal kerülte el a száguldó golyót minden alkalommal. A csapatkapitány ekkor elengedte a cikeszt, hogy felmérje a többi képességét is.

Ezúttal egészen magasra emelkedett, hogy résnyire szűkített szemével könnyebben felfedezze a kis arany labda csillogását a napfényben. Nem kellett sokáig keresnie. A pálya túlsó végében, a talajtól mindössze néhány méternyire lebegett a cikesz, és ő nyomban sebesen suhanni kezdett felé.

Egyszer csak megremegett alatta a seprű, majd hevesen ficánkolni kezdett. Erősen megmarkolta, és minden erejét összeszedte, hogy ismét az uralma alá vonja. Kétségbeesve tapasztalta, hogy bármit tesz is, nem jár sikerrel. A cikeszt már teljesen elveszítette a szeme elől. Lepillantva meglátta, ahogy a pálya szélén álló, ragyogó aranyvörös hajú lány kipirult arccal, kacagva nézi szerencsétlenkedését. Arca bíbor színt öltött szegyenében. Kezei szinte már görcsöt kaptak, amint kényszeríteni próbálta a seprűt, hogy zuhanás helyett lassan ereszkedjen a föld felé. Lenről harsány nevetés hallatszott fel hozzá, de őt immár teljesen az kötötte le, hogy fennmaradjon a zabolátlan repülő eszközön. Az egyre közeledő felszínre meredt, szorosan behunyta a szemét, és levetődve a fűbe hemperedett, mielőtt még becsapódott volna.

Amikor kinyitotta a szemét, Lily Evans aggódó arcát, és a csapatkapitány ingerült képét látta maga előtt. Felült, és haragosan lesöpörte magáról segítő kezeit.

- Az eleje egész jól ment, csak a végén nem kellett volna hősködni - vont a félre a mardekáros kapitány.

Közben ő tekintetével a lelátót pásztázta, de már nyomát sem lelta Potternek és Blacknek. Felszívódtak, mint mindig, pedig biztos volt benne, hogy ők küldtek rontást rá, amikor láthatóan jól szerepelt.

- Potterék átkoztak meg, nem láttad?! - csattant fel ingerülten, mire az idősebb fiúnak elborult a tekintete.

- Ha így van, akkor pláne nem vehetlek be a csapatba. Nem hiányzik, hogy személyes ellentétből valaki rendszeresen szabotálja a meccseinket.

Haragosan hátat fordított mindnyájuknak, és miközben lobogó talárral elsietett az iskola felé, megfogadta, hogy soha többé nem próbál meg bekerülni a kviddicscsapatba. Igyekezett kitörölni emlékezetéből Lily aggódó tekintetét, és

dühének szítására felidézte, ahogy fentről látta a nevető lányt, de hiába. Mire belépett az épületbe, már csak Lily kétségbeesett zöld szemeit látta maga előtt, és az elkeseredés mellett halvány melegség jelent meg a szíve tájkán...”

Harry furcsa érzésekkel ébredt. Álmában is élvezte a repülést, sőt kísértetiesen ismerős volt számára a megátkozott seprűn lovaglás élménye is. Akárcsak évekkkel ezelőtt, amikor Mógus megpróbálta megölni, és Piton professzor megmentette őt. A férfi továbbra is rejtély volt számára, ám ahogy egyre inkább bepillantást nyert emlékeibe, mintha napról-napra közelebb került volna hozzá. Gondolatai apja és Sirius felé kalandoztak, és akaratlanul is felidézte magában Piton érzéseit velük kapcsolatban. Az élmény túlzottan emlékeztetett arra, amit Malfoy és társai műveltek vele, és szegény Ronnal a meccsek alkalmával.

Másnap reggelre Piton láthatóan úgy döntött, hogy Harry immár teljesen felépült, és nincs szüksége több pihenésre. Az édesdeden szendergő fiút reggel hétkor, meglehetősen hatékonyan ébresztette fel: Egyszer csak hangos csattanással kivágódott a szoba ajtaja, Piton lobogó talárral beviharzott, és sötét tekintettel, akár a végzet anyala, megállt a fiú ágya mellett. Egy pálcaintéssel szétrántotta a függönyöket.

- Potter! Fél óra múlva várlak a dolgozószobában! - közölte ajkait gúnyosan elhúzva, miközben szánakozva nézte a fényben vaksin hunyorgó fiút.

A kérdéses időpontban Harry a feltett szándékkal lépett be Albus Dumbledore hajdani dolgozószobájába, hogy keményen beolvas a férfinak faragatlan viselkedéséért. Mielőtt azonban megszólalhatott volna, a bájitalmester acélos tekintetét a szemébe fúrta, és rá szegezte pálcáját.

- Legillimens!

Harryt készületlenül érte a támadás. Mielőtt még bármit tehetett volna, az álmában látott, frissen átélt képek peregtek le belső szemei előtt. Azonnal reagált, és minden erejét összeszedve megpróbálta kitaszítani Piton elméjét az emlékekből. Úgy érezte, mintha a tapasztaltak hatására a betolakodó veszített volna lendületéből, és ezt kihasználva a harmadik nekifutásra végül sikerrel járt.

Lihegve bámult a kiismerhetetlen tekintetű bájitalmesterre, aki úgy tűnt, ezúttal nem akarja kommentálni, amit látott. Harry annyira szégyellte, amit apja és Sirius tett, hogy nem bírta állni a férfi tekintetét. Úgy érezte, muszáj mondania valamit.

- Ezt ma éjjel álmodtam...

- Ha valamit nem szeretnél kiszolgáltatni másoknak, megvan a módja, hogy elrejtessd a titkot lelked legmélyére - felelte a bájitalmester, nagy ívben megkerülve a kényes témát. - Úgy látom, az alapokat már nem kell átvennünk, és rátérhetünk a módszerekre, azután a hatékonyság növelése lesz a cél.

Harry leesett állal hallgatta. A férfi első szavaiban rejtőző elismerés, és a vázolt tanmenet fényévekkel többet sejtetett, mint amit ötödévben az okklumencia órák alkalmával összesen tapasztalt.

- Mit javasol?

- Ha valamit örökre el szeretnél temetni, akkor a legegyszerűbb módszer, ha eltávolítod, vagy módosítod az emlékét.

- Amikor a minisztériumban tanúvallomást kellett tennem, ideiglenesen eltávolítottam a horcruxokkal kapcsolatos emlékeimet. A módosítás sokkal nehezebb lett volna, és ha valaki tudja, mit keres, könnyen észreveheti.

- Így van. - Piton kellemesen meglepődött a fiú talpraesetségén, de arcán ezúttal sem tükröződött a véleménye. - Ezeket a módszereket csak olyan esetben alkalmazhatjuk, ha egy-egy konkrét emlékről vagy érzésről van szó.

Harry határozottan bólintott, jelezve, hogy eddig teljesen világos számára minden.

- Ezzel szemben - folytatta Piton -, amiket nem akarsz mások orrára kötni, ám alapvetően szükséges információkat tartalmaznak, és részei az életednek, azokat természetesen nem távolíthatod el. Viszont a megfelelő technikával elérhetlenné teheted ezeket mások számára, ha eltemeted mélyen magadba. A felszínre csak a hétköznapi, érdektelen, ismétlődő, vagy taktikai okból direkt megmutatni szánt emlékeket és gondolatokat engedheted feltörni.

- Hogyan kell mindezt megvalósítani?

- Az alapvető lelkiállapot egy meditációs technikán alapul, melynek segítségével kontrollálni lehet az érzelmeket. Erre már a régebbi leckék alkalmával is utaltam. Ha ez megvan, akkor következik a gondolatok és érzelmek irányított rétegezése. Ennek lényege, hogy tudatosan mélyen a tudatalatti határán helyezzük el az eltitkolni, illetve védeni kívánt gondolatokat és emlékképeket. Ezek fölé rétegezzük a kívánatos szisztéma szerint, a szándékosan megmutatni kívánt, de rejtettnek beállított elemeket, illetve a már köztudott dolgokat, hiszen a kutakodó számára ezek már nem hordoznak valódi információt. Végül a legfelső rétegekbe és a felszínre, az átlagos, hétköznapi eseményeket kell elhelyezni.

- Ezt használta Voldemort közelében is? - kérdezte Harry. A Remus Lupintól születésnapjára kapott okklumencia könyvből már ismerős volt valamennyire az elmélet, és alig várta, hogy a gyakorlati megvalósításba is betekintést nyerjen.

A bájitalmester csak egy fintorral jelezte, hogy jól gondolja.

- Mivel te is közvetlen kapcsolatba kerülhetsz vele bármikor, ez a legfontosabb dolog, amit el kell sajátítanod. A régebbi támadások alkalmával legtöbbször távoli, mentális behatolás esete állt fenn, ezúttal azonban elkerülhetetlen lesz a személyes kontaktus. Ez sokkal keményebb felkészülést, ami hatékonyabb figyelemmegosztást igényel.

- Hogy kell az ilyesmit elképzelni?

Kiismerhetetlen tekintetével Piton egy hosszú pillanatra a fiú szemébe nézett, majd mint aki nehéz döntést hozott meg, mélyet sóhajtott.

- A legegyszerűbb az, ha megmutatom - morogta, és Harry meglepetten bámult rá. - Természetesen, csak azzal a feltétellel, hogy passzívan végignézed a bemutatót, és nem turkász önhatalmúan a fejemben!

Látszólagos engedékenysége dacára Piton olyan szemekkel nézett rá, hogy Harry biztos lehetett benne, hogy az életével játszik, ha megszegi az utasítást.

- Ígérem, hogy betartom a szabályokat - jelentette ki kissé elvörösödve, a múltbéli indiszkrét incidensre gondolva.

- Ehhez el kell sajátítanod a *Legillimens* varázslat alkalmazását. Tudtommal, eddig csak pajzsbűbájjal visszafordítva sikerült végrehajtanod, igaz?

- Igen. - Harry hangja rekedten szólt a megdöbbenéstől. Nem gondolta, hogy erre is sor kerülhet, de most úgy érezte, teljesen nyilvánvaló, hogy szüksége lesz a legilimencia alkalmazására. Ha meg kell ütköznie a halálfalókkal, Naginival és később Voldemorttal, ez némi előnyt jelenthet számára.

Mivel Harry már sokszor látta a varázslat alkalmazását, nem telt sok időbe, hogy begyakorolja a megfelelő mozdulatot, és Piton megismertesse a szükséges mentális lépésekkel. Amikor egy próbához kellően felkészültnek érezte magát, Harry Pitonra szegezte pálcáját.

- *Legillimens!*

A fiúnak nem volt nehéz dolga, ugyanis a bájitalmester nem állt ellen, hanem szénfekete szemét a fiú smaragdzöld íriszébe fúrva kitérte előtte elméjét.

Harry még soha nem élt át ilyesmit. Leginkább a merengőben kavargó ezüstösen fénylő anyagra emlékeztette a közeg, ahol találta magát, azonban itt az emlékszálak egyenként, vagy fonatokká szövődve sodródtak körbe-körbe, akár a lefolyóban örvénylő víz. Tudatát egy konkrét szála koncentrálna hirtelen képek áramlottak elméjébe.

„... *Piton egy üst fölé hajolva keverget egy sötétlila bájitalt...*”

Megvált a képtől, és ismét a tölcéserszerűen kavargó örvényben találta magát. Ezúttal kiemelkedett egy fonadék, valamivel mélyebbről, és ő megragadta a felkínált emléket.

„... *Piton a lakosztályában ülve sakkozik a vele szemben ülő Dumbledore professzorral...*”

Ismét elejtette az emléket, és az örvénylés belsejére koncentrálna látta, hogy egészen mélyről előkúszik egy újabb emlékszál. Nem habozott, és ebbe is beletekintett.

„... *Piton Mundungus Fletcherrel szemben áll a Black-házban, nyitott tenyerében Mardekár medáljával...*”

Amikor elengedte a képet, enyhe taszítást érzékelt, mire észbe kapott, és azonnal megszakította a kapcsolatot.

- Huh - pihegett, a székre rogyva, ugyanis utólag meglepően fárasztónak találta a mindössze néhány perces, fantasztikus utazást. - Köszönöm, hogy mindezt megmutatta.

- Természetesen ez egy idilli szituáció volt - fintorgott a férfi. - A legkisebb ellenállás esetén az áldozat vagy azonnal kirepít a tudatából, vagy olyan káoszt találsz benne, hogy semmi használható információhoz nem juthatsz.

- Ha maga nem ajánl fel nekem emlékeket, sejtelmem sem lett volna, mit hol kereshetnék - jegyezte meg Harry.

- Az emlékképek eredetileg időrendben kerülnek a forgatagba, ám a köztük lévő kapcsolatok, vagy az elme tudatos rendszerezése nagyban befolyásolja az elrendezést. Sok éves rutin szükséges hozzá, hogy a szálak futó érintésével megállapíthassa valaki, melyik az, amit érdemes megismernie. Erre most már sajnos kevés az idő, viszont legalább képet alkothattál arról, amit meg kell valósítanod önmagadban.

- Milyen rétegeket javasol?

- Amint az imént tapasztalhattad, a felső rétegben a naponta ismétlődő rutin található, ami nem okoz semmi meglepetést. Ezért hagytam, hogy magad válassz ki közülük valamit. A következő rétegben a magánjellegű események képeit találod, ami már nem mindenkinek publikus. Sokkal mélyebben találhatóak azok a küldetésekkel, titkos megbízatásokkal kapcsolatos információk, amikhez akaratom ellenére senki nem juthat hozzá. A tudatalatti mélységeibe pedig még ennél is jobban elrejtett dolgokat a gyakorlott okklumentor.

Piton egy vékony, fekete borítójú könyvet húzott elő, és a kezébe adta. A kötet semmilyen címet, szerzőt vagy egyéb utalást nem tartalmazott, mindössze egy kézzel írott, jól tagolt tartalomjegyzék utalt rá miről is szól. A szálkás, macskakaparáshoz hasonlatos betűk ismerősnek tunktek.

- Ezt olvasd el holnapra. Megtalálsz benne a szükséges lépéseket. Reggel hétkor itt találkozunk.

A férfi választ sem várva kivonult a helyiségéből.

Harry a nap többi részét Aberforth és Spotty társaságában töltötte. Ebéd után a rózsakertben beszélgettek, amíg az idős varázsló vissza nem vonult a szobájába. Harry az elvarázsolt kert tavaszias melegében, a napfényben fürdő padon üldögélt. Elővette a kis könyvet, amit Piton adott, és olvasni kezdett.

A könyv meglepő alaposággal ecsetelte az okklumencia alapelveit. Részletesen leírta a mentális védelem kiépítésének lépéseit, és felhívta a figyelmet minden apró részletre, amit figyelembe kell venni a folyamat során. Harry észre sem vette, hogy már alkonyodik, annyira lekötötte az olvasmány. Spotty nedves orrának bökdösésére rezzent fel. A kneazel dorombolva sündörgött körülötte, és miközben a fiú az állatot simogatta, gyomrának korgása is magára vonta figyelmét.

Vacsora után, a szobájában ismét a könyvbe temetkezett. Késő éjjel volt, mire az utolsó sort is elolvasta, és mielőtt álomba merült, ezúttal az elalvás előtti meditációs gyakorlat helyett a könyvből tanult módszer kiépítését tervezte meg.

„Hajnalodott. Egy ócska, poros matracon hevert, egy deszkabódében. Halvány, vöröses derengés kúszott be a rozoga tákolmány résein. Mindene fáj, alig bírt megmozdulni, és úgy érezte, mintha tűz égetné a bal karját. Időnként annyira felerősödött a lüktetés, hogy azt hitte, nem lesz képes eszméletén maradni.

Nem csoda, hogy ilyen állapotban van. Eszébe jutottak az előző este történetek...

Már nagyon régóta várta ezt a napot. A halálfalók gyűlésén néhány új, fiatal halálfalónak Voldemort Nagyúr örökre testébe égette a Sötét Jegyet. A fájdalomra fel volt készülve, de az teljesen váratlanul érte, hogy a mágikus szerződést egy kegyetlen gyilkossággal kellett megpecsételniük. Ekkor döbbsent rá, hogy valójában eladta neki a lelkét.

Egy ártatlan mugli lány életét kellett volna kioltania. Talán tizenöt éves lehetett. Könnyel telt szemei épp olyan ragyogó zöldék voltak, mint Lily Evans nyílt tekintetű, barátságosan ragyogó tekintete. Az övében azonban rettegés és könyörgés tükröződött, amikor pálcáját rászégezve kimondani készült az addig sosem használt átkot... Már hónapok óta készített különleges mérgeket a Nagyúr számára, eddig azonban közvetlenül sosem tapadt vér a kezeihez. Akármennyire elszánt volt is, ezt nem bírta megtenni.

A dühében örvényező Nagyúr oltotta ki végül a lány életének szikráját egy gyors pálcamozdulattal, azután pedig egyenesen felé fordult. Sosem fogja elfelejteni az első sorozat Cruciatu átok elviselhetetlen fájdalmát...

Amikor véget ért a rítus, és magára maradt, minden erejét összeszedve hoppánált gyermekkora mugli szegénynegyedébe, ahol utolsó erejével még bekúszott egy sötét zugba, mielőtt még elveszítette volna az eszméletét.

Nem tudta, mennyi időt telt el, amíg magához tért. Az elviselhetetlennek tűnő fájdalom hatására visszasírta az öntudatlanság békéjét. Nem tehetett mást, kénytelen volt egy elhagyott sikátorban kuporogva megvárni, hogy enyhüljenek a kínzás utóhatásai.

A fájdalom és az átélt trauma teljesen kimerítette. Gyengesége miatt nem tudott sem eltűnni, sem védekezni, pedig mindkettő szándékában állt, amikor Lily Evans megérezve a jelenlétét rátalált. Látva siralmas állapotát, egyetlen rossz szó nélkül biztonságos rejtekhelyre, saját kertjükbe vitte, és az udvar végében álló szerszámtárolóban próbált rajta segíteni. A történetek ellenére ő továbbra is a segítségre szoruló embert látta benne, nem pedig a megbélyegzett halálfalót. Érdekes módon, a közelében ő sem érezte magát annak. A lány szelidsége, és az a kedvesség, amellyel felé fordult, valahogy mindig visszaadott valamit elveszítettnek hitt emberségéből.

A fészker ajtajának hangos nyikordulása zökkentette ki gondolataiból. Kínjai ellenére azonnal előre szegezte pálcáját, és várta a támadást. Az ajtóban azonban csak Lily állt.

- Ne hadonássz azzal, Perselus, itt nem ajánlatos varázsolnod! Ne feledd, hogy mugli környéken vagy, és itt én vagyok az egyetlen bejegyzett boszorkány. Remélem, nem akarsz bajt hozni rám...

A lány hangja feddő volt, mégis érezte benne, mennyire törődik vele. Sosem ismerte volna be neki, vagy bárki másnak, de nagyon jólesett az, hogy most itt van vele és gondoskodik róla. Lily Evans volt az egyetlen élő ember, aki még jelentett számára valamit.

A fiatal boszorkány egy kéken derengő fiolát nyújtott felé.

- Ezt idd meg! Jót fog tenni.

Amint kidugaszolta, nyomban megismerte az illatáról: ezt a főzetet mágikus fájdalmak csillapítására használják. Senki mástól nem fogadott volna el bájitalt, de Lily képességeiben és szándékaiban egyaránt megbízott. Egy kortyra felhajtotta az émelyítő folyadékot.

A lány leült mellé, és egy hűsítő varázst bocsátott égő karjára.

- Sajnos nem tehetek többet. Ha visszatérünk a Roxfortba, utána nézek a sötét varázslatok által okozott sérüléseknek és a megfelelő gyógymódoknak.

- Nem éri meg a fáradságot - felelte ő, de hangja rekedten szólt. - Nem kell! Ne pazarold erre az időt!

- Azt ne hidd, hogy körülöttem forog a világ! - csattant fel Lily, és elfordult. - Úgy döntöttem, gyógyítónak fogok tanulni.

- Akkor most biztosan örülsz, hogy gyakorolhatsz valakin - vakkantotta válaszul. Cinizmus szúrta, akár egy fullánk.

A lány ismét ráemelte ragyogó zöld szeméit, melyekben ezúttal megértést vélt felfedezni. A többiektől eltérően, ő ezúttal sem vette zokon a goromba megjegyzést. A vállán lógó táskából elővett néhány szendvicset, és egy üveg tejet.

- Inkább a gyógyulásra használd az erődöt, Perselus! Megszokott kedvességed úgysem vesz le a lábamról - mondta ajkán halvány mosollyal. - Este ismét benézek.

Miután a lány kiment, elmajszolt egy szendvicset. Melegséggel töltötte el, hogy Lily nem reagált a szurkálódásra. Igaz, vele szemben sosem gondolta komolyan a bántó szavakat...

Amikor Harry felébredt, percekig csak bámult a sötétségbe. Az álombeli Lily nem sokkal lehetett fiatalabb, mint ő. Abban a szűk és romos fészkerben annyira jó érzés volt, ahogy ápolta, és enyhítette kínjait, de utólag visszagondolva értetlenül állt viselkedése előtt. Vajon miért vett a gondjaiba egy halálfalót? Úgy tűnt, hogy meglehetősen jól ismerik egymást, és mintha Lily elfogadta volna a fiatal Piton döntését. A számára teljesen érthetetlen helyzeten morfondírozva ismét elszenderült.

Harry eddigi legszokatlanabb álmát felidézve indult reggelizni. Aberforth sajátos társasága és Spotty immár rendszeressé váló doromboló üdvözlése segített elűzni borús gondolatait.

- Mire belépett a dolgozószobába, Piton már az asztal előtti karosszékek egyikében ült, és egy könyvet tanulmányozott. Harry letelepedett a vele szemben lévő karosszékre.
- Elolvastam a könyvet, amit adott - kezdte. - Nyomába sem érnek azok, amikkel eddig találkoztam.
 - Mit olvastál eddig a témában? - tette fel a kérdést a férfi.
 - A születésnapomra kaptam egy könyvet Tonkstól és Remustól. Casper Cronk írta, *Az elme felvértézése és az indulatok megregulázása, avagy okklumencia kezdőknek és haladóknak*. Azt hittem, hasznát fogom venni, és a barátaimat is bevonva elkezdtük az alapvető meditációs gyakorlatok elsajátítását. A valóban hasznosnak látszó módszerekről azonban már csak rébuszokban ír.
 - Elég átfogó mű, bár valóban cseppet sem konyít a gyakorlati megvalósítás bemutatásához - felelte Piton.
 - Amit maga adott, a legérdekesebb könyv, amit az utóbbi időben olvastam. Elvihetem magammal, hogy tovább tanuljak belőle?
 - Nem - vakkantotta ingerülten a férfi, majd a fiú csalódott arcát látva, megenyhülve hozzátette - Abban az esetben viszont, ha megfogadod, hogy nem adod ki a kezedből, készíthetsz magadnak róla másolatot.
 - Köszönöm. Ez tökéletes lenne - derült fel az arca.
 - Ezúttal házi feladattal térsz vissza a Roxfortba - jelentette ki Piton. - Esténként a könyv útmutatása szerint láss neki elméd feltérképezésének. Azokat a konkrét emlékeket és információkat, melyek a horcruxokkal, a Főnix Rendjével, Dumbledore Menedékével, vagy személy szerint velem kapcsolatosak, rendezd biztosan védő sánc mögé. Tégy ugyanígy a legfontosabb érzelmi kötődéseidre utaló emlékekkel is, hogy soha ne tudják őket felhasználni ellened. A köztudott, vagy félrevezetésül szánt eseményekkel fedd be őket, majd terítsd szét legfelül az összes átlagos, hétköznapi dolgot, ami csak eszedbe jut. Amikor legközelebb találkozunk, bármelyik pillanatban megkísérelhetek betörni a titkaid közé, és elvárom, hogy hatékonyan ellenállj, vagy legalább elrejtssz őket előlem.
 - Megegyeztünk. - Harry arcán látszott, hogy ezúttal nem utasításnak veszi a férfi szigorú parancsait, hanem élvezzi a benne rejlő kihívást. Felvette a kesztyűt.
 - Piton szemében az elismerés halvány szikrája csillant, majd tárgyilagos stílusban tovább beszélt.
 - Térjünk át a következő pontra. Nagini felkutatása és elpusztítása az, amit lépésről-lépésre meg kell tervezni, és ha eljön az ideje, akkor végrehajtani.
 - Van valami információja, amire építhetünk? - kérdezte Harry.
 - Jól ismerem a Nagyúr szokásait kedvence ellátását illetően. A kígyó lehet, hogy hibrid, vagy valami kevéssé ismert fajból származhat. Valójában nem más, mint egy óriás kígyó, mely hatalmas tépőfogakkal rendelkezik ugyan, hatékonyságát azonban megsokszorozza a nyálában található méreg. Ez az, ami súlyos vérzékenységet okozva lassú, de biztos halált hoz áldozatának. Erről Hagrid bizonyára többet tudna mondani, már ha volna róla elég információja. Táplálkozási szokásait tekintve háromhavonta egyszer eszik, ám ilyenkor egy hétig jóformán teljesen védetlen, ugyanis egy félálomszerű állapotban emészti táplálékát. A Sötét Nagyúr egy barlangot tart fenn számára erre a célra, amit csak az a néhány halálfaló ismer, akiket ilyenkor kirendel az őrzésére. Ők szállítják a helyszínre az eledelül szánt kecskét vagy juhót is.
 - Tudja, hol van az a hely?
 - Még csak nagy vonalakban, de már megtaláltam a megfelelő embert, aki hamarosan beszélni fog a részletekről.
 - Járjon el nagyon óvatosan, és mindent töröljön ki az illető fejéből, ami a legkisebb gyanúra is okot adhat! - figyelmeztette Harry a férfit.
 - Máris paranoiás vagy, mint Rémszem? - húzta fel a szemöldökét gúnyosan a bájitalmester. - Nem szorulok rá a tanácsaidra! Azt hiszed, élnék még, ha ilyen baklövéseket követnék el?
 - Harry nem akart ebből vitát, így inkább feltette a következő kérdést, amit eszébe ötlött.
 - Ha megvan a hely, és az időpont, mit történik? Ezt is hajtsam végre a barátaim segítségével?
 - Mivel három-négy halálfaló szokott részt venni az ilyen kiküldetéseken, nem javasolnám, hogy odamenjete. A halálfalókat majd én elintézem, és természetesen a horcrux elpusztításában is részt veszek, ha szükség lesz rá. A kígyó becserkészése viszont a te dolgod lesz. Rövid, gyors és hatékony támadást kell produkálnunk. Természetesen elváltoztatjuk a külsődet, és jó lenne, ha nem használnál párszaszót, mivel a kígyó állandó kapcsolatban van urával. Még ha ő ezeken a napokon nem is bújik Nagini fejébe, hogy a szemével lásson, fennáll a veszélye, hogy észrevesz valamit, és akkor lelepleződik az akció.
 - Mindössze ketten megyünk? - Harry hangja meglepetésről árulkodott. Piton bólintott.
 - Nem szabad feltűnést keltenünk. Ha valami balul üt ki, legalább a számodra biztos háttországot nyújtó barátaid nem kerülnek a figyelem középpontjába.
 - Ha Voldemort tudomást szerez róla, hogy még él, újra megindítja majd a hajtóvadászatot maga után.
 - Erre az esetre felkészülve úgy kell beállítani a helyzetet, hogy a kígyó megölése az én személyes bosszúmnak tűnjön, semmi se utaljon a valódi indítékra. A legfontosabb, hogy a horcruxok elpusztítása titok maradjon.
 - Ma este visszatérek a Roxfortba. Amint tudok, beszéllek a barátaimmal, és bevonom Ront és Hermionét is a Nagini ellen bevethető varázslatok kutatásába. Talán Charlie-t, vagy Hagridot is megkérdezem, hátha ismernek valamilyen bénító varázslatot, amit a sárkányoknál is alkalmaznak.
 - Piton csak komoran bólintott, Harry mégis sokkal jobban érezte magát, amióta volt valami elképzelése a következő teendőkről.

- Kérdezhetnék még valamit? - állította meg Harry férfit, aki már elindult az ajtó felé, befejezettek tekintve a beszélgetést.

- Mit akarsz?

- Az álmokkal, amik magával kapcsolatosak... mit kezdjek? Mikor múlnak el?

- Ha annyira zavarnak, akár el is távolíthatod őket, de annál tovább fognak tartani. Ez ugyanis csak késleltetné a kettőnk közti mágikus kötés által elindított folyamatot. Legjobb lesz, ha nem törödsz velük, és eltemeted őket, amilyen mélyre csak tudod. Akárcsak én...

- Tehát maga is álmodik az én múltamról? - kérdezte Harry döbbenetben. - Tudni akarom mit látott!

Piton összeszorított szájjal, karba font kézzel méregette.

- Cserében én is megmutatom, amit magával kapcsolatban álmodtam - győzködte a fiú a mogorvaságba burkolózó férfit.

- Pontosan ezt akartam elkerülni, ha nem vetted volna észre - közölte a bájitalmester, láthatóan teljesen elzárkózva a dologtól.

- Abból, amit a kötésről mondott, talán éppen ez a megoldás. Ha megbeszéljük az álmainkat, talán véget vethetünk nekik.

Piton rövid ideig emésztette a javaslatot.

- Ez a kecsegtető lehetőség talán tényleg megér ennyit - fintorgott a férfi. - Megfelel a legilimencia gyakorlásképpen, vagy használjunk merengőt?

Harry kapva kapott az alkalmon.

- A legilimencia tökéletes lenne - mondta, majd hozzátette - Az álmok tartalma úgysem okozhat meglepetést egyikünknek sem. Kezdje maga!

Bizonyára túl nagy volt a kísértés a bájitalmester számára is, mert Piton egy pillanatig sem habozott, hanem azonnal kimondta a varázsigét.

- *Legillimens!*

Harry elméje nyitott könyvként tárult fel előtte. Ahogy a fiú megérezte az idegen tudatot, sorban felidézte az utóbbi időben átélt különös álmokat. Nem volt nehéz dolga, hiszen ezt már megtette annak idején a minisztériumban is, amikor tanúként Kingsley Shackleboltnek kellett megmutatnia Dumbledore professzor halálának körülményeit.

Ez azonban teljesen új volt, mindkettőjüknek.

Perselus Piton ezelőtt soha nem élt még át ilyesmit, pedig élete során többszörösét megtapasztalta annak, amit egy átlagember. Megdöbbenő élmény volt számára saját emlékeit egy másik ember szemén át érzékelni, ám az eredeti emlékek és Harry utólag hozzácsatolt reakcióinak feldolgozása szinte sokkoló hatással volt rá. Ugyanakkor, furcsa módon örült, hogy a fiú nem halálfaló múltja legvéresebb eseményeit élte át álmaiban.

Amikor visszatért a valóságba, vett néhány mély lélegzetet, majd némán intett a fiúnak, hogy ő következék, elkezdheti. Harry is végrehajtotta a varázslatot, és Piton a saját álmaira koncentrálnak feltárta előtte emlékeit.

Harry ezúttal már ismerősként üdvözölte az örvényként előtte kavargó szövevényt. Most, hogy már volt róla fogalma, miként működik az okklumencia elmélete, sokkal magabiztosabbnak érezte magát. Legalábbis addig a pillanatig, amíg meg nem ragadta a Piton által felkínált emlékszálakat.

„... Harry éhesen és dideregve, magányosan kuporog a sötét és szűk gardróbban, ahová büntetésből zárták, amiért a hajvágás utáni reggelre kócos haja teljes hosszában visszanojt... Vernon bácsi ordít vele, és a képébe vágja, hogy a semmirekellő, alkoholista szülei megérdemelten haltak szörnyet egy autóbalesetben... Vakon csapkod felé a méregtől csepegő fogú óriási baziliszkus, miközben Tom Denem gúnyos hangon biztatja a kígyót, alig várva, hogy az utolsó csepp életerőt is kiszívja Ginny magatehetetlen testéből... A tóparton fekvő körülvészik a dementorok, és felhangzik a fejében édesanyja féltő halálsikolya... Egy temetőben áll a halálfalók gyűrűjében. Kajából vér szivárog, és Voldemort pálcáját rászégezve ismét kimondja rá a halálos átkot... Mozdulatra képtelenül nézi végig, hogy Albus Dumbledore a torony korlátja tövébe rogyva felnéz Perselus Pitonra, aki szemében gyűlölettel kimondja a halálos átkot...”

Amint megszakadt a kapcsolat, Harry visszarogyott a karosszékre, és lehunyta a szemét. Percekbe telt, amíg újra szabályos lett a lélegzete, és szívverése is lecsillapodott, hála a jól bevált meditációs gyakorlatoknak.

Perselus Piton ezalatt hasonló állapotban foglalta el a másik ülőalkalmatosságot. Mivel ő mindezt már átélte az utóbbi napokban, és fel volt készülve rá, valamivel hamarabb sikerült visszanyernie a lélekjelenlétét. Mire Harry felnyitotta szemeit, már ismét a jól megszokott bájitaltantanár szigorú ábrázatát viselte. Egy darabig mindketten szólanul meredtek maguk elé.

- Nem akarom, hogy szájalmat érezzen irántam - szólalt meg végre Harry vontatott hangon.

- Nem éreztem szájalmat, csak pontosan azt, amit te - felelte a férfi. - Talán az lenne a legjobb, ha most mégis kitörölném az emlékeidet - vetette fel elmélázva.

- Megteheti, de azzal nem érne el semmit. Lehet, hogy holnaptól újra végigálmodnám mindegyiket. Ha ez aggasztja, én sem szántam magát, mindössze megtapasztaltam a múltja bizonyos részleteit. Nem mondhatnám, hogy most már tisztán látok, hiszen sok minden továbbra sem világos előttem. Azt azonban közölhetem, hogy megértem, amiért gyűlölte az apát és Sิริust. Álomomban én is így éreztem...

Lassan felállt, és az ajtó felé indult. Piton egy szót sem szólt, és meg sem mozdult, hogy megállítsa, vagy végrehajtsa rajta az imént emlegetett emléktörletet.

Harry még visszafordult az ajtóból.

- Ugye maga írta a könyvet az okklumenciáról?

Piton nem nézett a szemébe, inkább a szemközti falra vetülő fénypázmákat szemlélte.

- Albus kért meg rá, nem sokkal azután, hogy a Roxfortba kerültem tanítani. Azt mondta, kár lenne veszni hagyni a rengeteg tapasztalatot, amit a mágiának e kevésbé közismert területéről összegyűjtöttem. Szerinte ebben a témában szaktekintély vagyok - fintorgott a férfi, öniróniával hangjában.

- Ma különösen sokat tanultam magától. Köszönöm - mondta Harry, és kilépett az ajtón.

- Azt hiszem, ma én is tanultam valami újat - morogta maga elé gondterhelt arccal Perselus Piton. Jó darabig nem tudott szabadulni az újra átélt emlékek hatása alól.

Harry egy praktikus varázslattal - melyet Hermionétól lesett el -, másolatot készített a kézzel írott okklumencia könyvről. Miután összepakolta minden holmiját, elbúcsúzott a rózsakertben üldögélő Aberforth-tól, és megvakargatta a hálásan doromboló Spotty füle tövét, visszaindult a Roxfortba.